

Comiat a Jordi Dasso, un dels últims grans impressors ebrenes

Jordi Dasso Carcellé (1943-2024) fou acomiadat el passat divendres 27 de setembre a l'església de la Ràpita, tal com mereixia un rapitenc il·lustre, empresari i treballador de pedra picada, capaç de convertir la seua professió en la seua passió. Les persones que omplien el temple, i totes les que van passar pel tanatori a mostrar el condol a la família, van demostrar que no ens havia dixat una persona qualsevol, sinó una d'aquelles que dixerem empremta, un personatge que des d'ara ha de formar part, per sempre, de la història rapitenc.

Vaig conèixer Jordi Dasso fa més de quaranta anys, a l'entrar per primera vegada, amb poc més de divuit anys, als tallers de la Impremta Dasso al carrer Sant Jordi, a tocar a la plaça del Coc, de la mà de Lluís Mestre, director del setmanari *La Veu del Baix Ebre*, que va traspasar-me el càrrec al cap de molt poc temps. Allí vaig aprendre molt al voltant dels mitjans de comunicació escrits, al costat d'un home que transpirava professionalitat i bondat pels quatre costats, capaç sempre de sacrificar el legítim dret del benefici que li corresponia com a empresari, a canvi de veure un producte que sortís en molta més qualitat, en el menor temps possible, i amb l'única satisfacció de saber que ell havia contribuït a treure'l al carrer. Si un impres-

sor és considerat un artista dedicat a la impressió gràfica, Jordi Dasso era alguna cosa més que això, perquè la seua impremta va acabar sent durant diverses dècades un centre cultural i periodístic de referència, d'on va sortir bona part de la història que ha quedat escrita de les Terres de l'Ebre i també del nord de Castelló.

Els mètodes de treball fa molt poc temps eren molt diferents dels d'ara,

i Jordi Dasso fou capaç d'anar sortejant tota mena de canvis, fins a arribar a convertir-se en un dels primers a millorar els processos de producció, i que havia conegut inicialment de la mà del seu pare Inocenci Dasso, un dels fundadors de la *Revista Ràpita*. Aquella tècnica que ell comentava tantes vegades dels caràcters de plom per a fer la preimpresió va anar evolucionant, i Jordi

avançaria amb el temps fins a aplicar la fotocomposició i, més tard, l'edició assistida per ordinador, sempre acompanyat d'un gran equip de treballadores i treballadors. En definitiva, portava la tinta a les venes, i era incapaç de deixar de portar qualsevol dispositiu que sortís al mercat per a oferir-lo als seus clients, que un cop traspassaven la porta de casa seua es convertien des d'aquells instants en els seus amics.

En les prestatgeries de la Impremta Dasso estava dipositada, en paper, la història del nostre territori. Capçaleres com *La Ràpita*, *Vinaròs*, *La Veu del Baix Ebre*, *Migiorn*, *La Font del Perelló*, *Lo Senienç*, *Marinada*, *Informatiu Jesusenc*, *L'Estel*, *Desaigüe*, *Delta*, *Alcanar*, *Ulldecona*, *Au!*, de Morella i *Traiguera*, són algunes de les desenes i desenes de publicacions impreses en uns tallers on segurament se va fer, fins al dia del seu tancament, molt més del que alguns poden arribar a imaginar per la cultura, la llibertat i la democràcia. I això sense oblidar els llibres que van imprimir-se, molts dels quals editats pel mateix Dasso, llançant-se més d'una vegada al buit sense saber quin tipus de resultat econòmic podria acabar tenint, però sabent que estava contribuint al foment de la cultura del seu poble. Aquells que creiem, i defensem, que la premsa de proximitat vertebrava un territori i és

Ximo Rambla
editor-gerent del SETMANARI L'EBRE

necessària, hem de reconèixer que en molts casos això no seria possible sense figures com Jordi Dasso, que era capaç de deixar al costat determinats privilegis a canvi de fer el millor treball d'impressió possible.

Hi ha una frase feta que en el cas dels que coneixem l'entorn de Jordi Dasso ens veiem en l'obligació de corregir, i és aquella que diu que "darrere un gran home sempre hi ha una gran dona". En el seu cas seria millor dir "al costat -no darrere- un gran home sempre hi ha una gran dona". M'estic referint a Roser Cornet. Sempre prop d'ell, aconsellant-lo, protegint-lo, defensant-lo, donant-li suport i acompanyant-lo com va fer fins al seu últim sospir. He dit moltes vegades, i amb orgull, que m'havia fet gran al costat de Jordi i Roser, en aquella Impremta Dasso que porto i portaré sempre dins el meu cor. Jordi, descansa en pau.

T'ho has merescut.

